

ston, maa finde sin endelige Afgjorelse (Hør!). thi at dette maatte lykkes, anseer jeg ikke alene politisk klogt, men nødvendigt (Hør!). Den Uvisshed, i hvilken denne Sag i saa lang Tid er bleven holdt, har for den Deel af Landets Borgere, i hvis Interesse den griber saa dybt ind, paa den ene Side fremkaldt en ikke ubetydelig Misstemning, og paa den anden Side, — idetmindste for en stor Deel, — svækket Tilbøieligheden til at see denne Sag ordnet paa den eneste Maaade, som efter den bestaaende Orden er mulig, nemlig saadan frivillig Overeenskomst, hvorved Ret og Billighed bliver lagttaget fra begge Sider (Hør!). Idet jeg nu saaledes har tilladt mig at udraale dette Duffe, og paa Sagens nuværende Stadium ikke skal gaae dybere ind paa Realiteten, turde det maaffee dog være nødvendigt at sikkre mine Ord for, at de ikke skulle blive misforstaaede fra nogen af Siderne, enten saaledes, at jeg, ved at anbefale Sagen paa det bedste og varmeste til endelig Afgjorelse, skulde i Gæt og Alt være enig med den ærede Folkethingsmand for Holbeks Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der har indbragt paany dette Forslag. Dette kunde jeg nemlig ikke, allerede af den Grund, at den oprindelige Stiller, den ærede Folkethingsmand for Maribo Amt (Monrad), under den 2den Behandling af denne Sag i sidste Session udtalte, at ved de foretagne Forandringer bleve nu ikke længere Retfærdighedsforandringer lagttagne, og intet andet Hensyn kan frigjøre os for, saavidt vi formaae, at fyldestgøre Retfærdighedens Fordringer (Hør!), eller paa den anden Side, hvis jeg under Sagens videre Udvikling skulde finde mig foranlediget til at forsøge, saagodt jeg formaaer, at bestride den ærede Forslagsstillers Anskuelse, at dette da skulde være Bidnesshyrd om et mindre aabent og ærligt Sind, for at ville fremme den danske Bondestands sande Vel, saaledes som jeg opfatter den, ikke alene for den nuværende Slægt, men ogsaa for en flernere Fremtid; thi der er Ingen, som er bereedvilligere end jeg til at anerkende denne Stands Betydning og Vigtighed, ikke blot med Hensyn til Landets landvøkonomiske, men ogsaa til dets politiske Velvære og Udvikling.

Rosenvorn: Jeg skulde gierne stemme for

denne Sags Fremme, hvis jeg nærede mindste Formodning om, at de Forhandlinger, som her ville finde Sted desangaaende, kunde føre til Spørgsmaalets endelige Løsning. Men en saadan Formodning har jeg aldeles ikke, og jeg troer, at til en blot foreløbig Behandling af Sagen er det ikke fornødent, paany at tage den for her. Den blev allerede forrige Gang undertastet en saa omhyggelig Drøftelse, en i mange Henseender saa værdifuld Behandling, at, naar man virkelig vil fremme den, da vil man deri have en Masse af Materiale, som det ikke vil være vanffeligt at disponere saaledes, at man serner de enkelte Feil, som jeg antager der er deri, og saaledes fremme Sagen paa en retfærdig Maaade alt under Forudsætning af, at den i det Hele kan og bør fremmes ad den Vej, man hidtil er slaaet ind paa, Noget, hvormed jeg altid har næret den største Tvivl. Men, idet jeg saaledes holder for, at den foreløbige Behandling, hvormed der egentlig alene vil kunne blive Spørgsmaal her paa nærværende Rigsdag, allerede er udtømt forrige Gang, saa kan jeg ikke see, at der paa anden Maaade kunde gøres Noget for denne Sag, end hvis Regjeringen tog den i sin Haand. Jeg troer derfor, at, hvis Regjeringen vilde denne Sags Fremme, da var det Regjeringens Pligt at komme frem med et Lovforslag (Tscherning: Turde jeg bede om Ordet), og jeg troer, at ligesom man kan stille den Fordring til Ministeriet i det Hele, saaledes vil man navnlig kunne vente af den nærværende Indenrigsminister, at han vilde komme frem med et Lovforslag om denne Sag, hvis det var hans Mening, at den nu burde nyde Fremme. Der er neppe nogen Mand her i Landet, der har indtaget en saadan Stilling med Hensyn til det nærværende Spørgsmaal, som han. Det var, om jeg ikke feiler — ialtsald vil jeg tillade mig at gjentage, hvad der har været en meget almindelig udbredt Mening her i Landet, for at den ærede Minister kan faae Leilighed til at modsig det, hvis det ikke er saa — under denne Mandes Bestyrelse af lærde Giendomme, at der indtraadte en Forandring, som bevirkede et Brud paa den Tingenes Tilstand, der tidligere havde fundet Sted ved Bestyrelsen af Fæstegodset. Jeg me-